

Ι.ΟΗ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

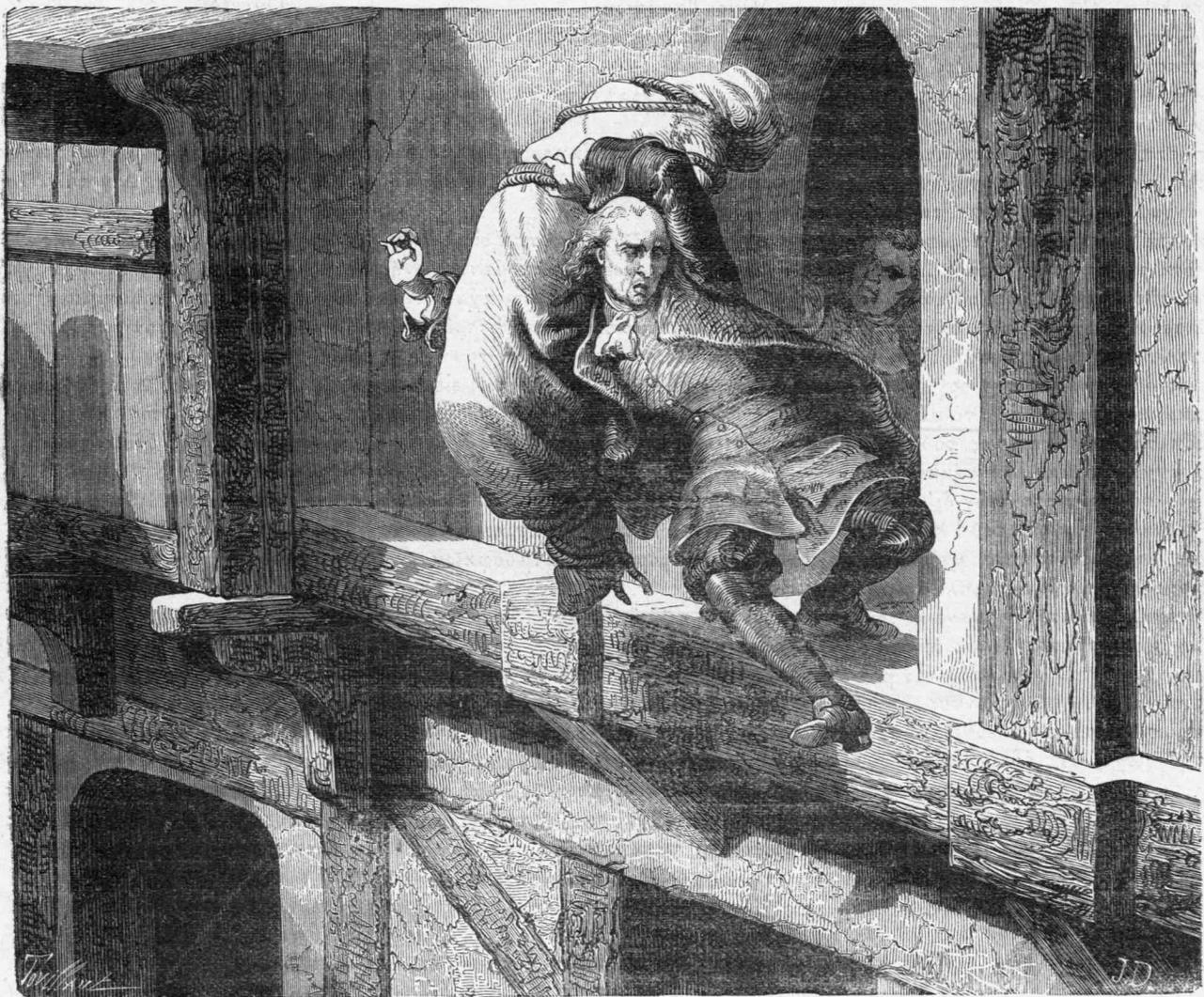
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀρνίνου, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσώπου, (τέλος). — Αἰμυλλίου Σουθέστρ: ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ, ἱστορικὸν διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀφῆνης ἀπώλεια τὴν ἰσορροπίαν. (Σελίς 427).

Λήγοντος τῆ 3 προσεχούς Ἰουνίου τοῦ ΚΟΜΗΤΟΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, ἐξελέξαμεν πρὸς δημοσίευσιν τὸ νεώτατον οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, δημοσιευθὲν ἐσχάτως ἐν Παρίσις ἐν τῷ εἰκονογραφημένῳ περιοδικῷ *Journal du Dimanche*, τοσοῦτον ἐξετιμήθη καὶ τοσοῦτον ἐμάγευσε τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ, ὥστε ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἤβησε καταπληκτικῶς. Καὶ δικαίως, διότι τοὺς ΤΡΕΜΟΡ διακρίνει τὸ φυσικὸν καὶ ἀπέριττον τῆς δράσεως, τὸ ζωηρὸν τῆς περιγραφῆς· ἐκτός δὲ τῶν καλλονῶν τούτων, ἀπεικονίζονται ἐν αὐτοῖς οἱ κυριώτεροι κοινωνικοὶ χαρακτῆρες, ὁ ὑψηλὸς φρων δηλ. καὶ γενναῖος ἀστός, ὁ ποταπός, ὁ χαμερπής, ὁ ἐκδοθητημένος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ συρμοῦ, ὁ κλέπτης, ὁ φονεὺς, ὁ ἀγνός ἐραστής, ὁ φαυλόδοτος τέλος διασφορεὺς· μετ' ἀπαραιτίτου δὲ χάριτος καὶ φυσικότητος περιγράφονται καὶ οἱ γυναικεῖοι χαρακτῆρες. Τὰ ἐπεισόδια τῶν ΤΡΕΜΟΡ, ὧν πολλὰ τοῦ τελευταίου γεννᾷ ἐν τῇ ψυχῇ ὅτε μὲν τὴν ὀλίφην, ὅτε δὲ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν τρόμον.

Οἱ ΤΡΕΜΟΡ κοσμοῦνται δι' 22 εἰκόνων ὀλοσελίδων, ἀρίστης Παρισινής τέχνης· δὲν ἐφέισθημεν δὲ δαπάνης ἵνα εὐχαριστήσωμεν τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν καὶ ἀναγνώστας, δι' ἣν ἐγκάρδιον ὑποστήριξιν παρέχουσιν εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ· διὰ τοῦτο οὐδὲ τὴν συνδρομὴν, οὐδὲ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου ἡξήσαμεν, πεποιθότες ἐπὶ τὴν αὐτὴν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ὑποστήριξιν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ μυστηριώδης γείτων δὲν ἦτο πράγματι ἐκεῖ ὅπως ἀκούσθη.

Μὴ ἔχων αὐτός τινα ὅπως ἀποχειρετίση, ἐξῆλθεν ἡσύχως κατὰ τὴν συνήθειάν του καὶ ἔλαβε τὴν ὁδόν, ὅπου εἶδον τὸν Γεράρδον παρακολουθούντα αὐτόν, μετ' ὀλίγον δὲ ἐβάδιζεν ἐν τῇ ὁδῷ Ρισελιέ, παρατηρῶν τὰ περίξ τοῦ μεγάρου τοῦ Λουβοά.

Μία ὥρα παρήλθε κατὰ τὴν ὁποίαν πολλάκις ἐπανελάθεν :

— Θὰ εἶμαι σήμερον τυχερότερος ; Αὐτὸ τὸ ταξείδιον ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ εἶνε αἰώνιον !

Καὶ ὁ ἀνήσυχος ὁδοιπόρος παρετήρει πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

Αἶφνης εἶδε μακρόθεν προχωροῦντα ἀπὸ τὸ σκοτεινότερον μέρος τῆς ὁδοῦ, βαίνοντα παραπλεύρως τῶν σπανίων οἰκιῶν καὶ προσπαθούντα ὅσον τὸ δυνατόν νὰ κρυβῆ, ἄνθρωπον βαδίζοντα ταχέως, παρὰ πάσας τὰ προφυλάξεις, ἃς ἐφαίνετο λαμβάνων ὅπως μὴ φανῆ. Ἦτο ὁ Δεβῶτ, ὅστις ζωογονηθεὶς ἐκ τοῦ δρόμου καὶ σκεφθεὶς καλλίτερον ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν, ἔκρινε φρόνιμον νὰ μὴ παροξύνῃ δι' ἄφρονός τινος διαδήματος τὴν ὀργὴν τοῦ ὑπουργοῦ καὶ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ μέγαρον νὰ παραλάβῃ πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Λουβοά μερικὰ ἔγγραφα καὶ ἓνα σάκκον, κεκρυμμένα εἰς τὸν προωρισμένον δι' αὐτὸν θάλαμον, λείψανα, ἰσχνα φεῦ ! τοῦ τόσον ταχέως καταρρυσαντος μεγαλείου του. Ἐσπευδε λοιπὸν ὅπως προλάβῃ τὸν Λουβοά καὶ τὴν φήμην τῆς δυσμενείας του.

Τὸ ταπεινὸν ἀνάστημα, οἱ εὐρεῖς ὤμοι, αἱ βραχεῖαι κνήμαι τοῦ διαβάτου ἐξήγειραν τὴν προσοχὴν τοῦ ἐνεδρεύοντος, ὅστις διὰ μιᾶς προῦχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ὁδοῦ διὰ νὰ εὐρεθῆ ἀντιμέτωπος μὲ τὸν ἐρχόμενον.

Οὗτος ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν, ἀλλ' ὁ διαδήτης τῶν κνημῶν τοῦ περιέργου διήνυε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τέσσαρας τοῦλάχιστον πόδας καὶ οἱ δύο ἄνδρες συνητηθήσαν ὑπὸ ἓνα φανόν.

— Ὁ Δεβῶτ ! αὐτὸς εἶνε ! ἀνέκραξεν ὁ ἄγνωστος.

— Ὁ Λαγκομπέρζ ! . . ἐπιθύρισε ὁ Δεβῶτ ἔντρομος, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ μικρὸν παιδίον ἂν συνήντα θὰ ἐφοβεῖτο.

Ἀκουσίως οἱ δύο φίλοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ σκιὰ ἦτο πυκνοτέρα.

— Εἰς ποῖαν θέσιν σ' ἐπαναβλέπω ! . . εἶπεν ὁ ξιφομάχος ἐξετάζων τὰ διασχισμένα ἐνδύματα τοῦ προμηθευτοῦ, σοῦ ἔκαμαν καμμίαν προσβολήν ; σ' ἔκλεψαν ;

— Μ' ἐλήστευσαν, μ' ἐδολοφόνησαν, ἐφέλλισεν ὁ ἀνθρωπίσκος ἄλλ' ἄφρησέ με νὰ ὑπάγῃ γρήγορα ἐκεῖ ὅπου ἔχω ἀνάγκην νὰ ὑπάγῃ.

— Ὡ, ὄχι ! τώρα ὅπου σ' εὔρον δὲν σ' ἀφίνω πλέον !

— Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μόνον, ἄφρησέ με, σοῦ ὑπόσχομαι δὲ ὅτι θὰ ἐπανεέλθω δὲν ἔχω διόλου σκοπὸν νὰ ριζώσω εἰς αὐτὸ τὸ διαβουλευμένο μέρος.

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις ;

— Εἰς τὸ μέγαρον Λουβοά.

— Ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν σου εἶνε αἰματωμένον !

— Ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ δολοφονήσουν.

— Ποῖος ;

— Ὁ ἀχρεῖος Λουβοά, ὁ προστάτης μου.

— Ὁ Λουβοά σ' ἐκτύπησεν ! Λοιπὸν τὰ ἐχαλάσατε ; Εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ ἀνασκιρτῶν ἐκ τῆς χαρᾶς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ταραχθῶσιν οἱ μῦς τοῦ εἰδεχθοῦς προσώπου του.

— Μέχρι θανάτου.

— Καὶ εἰσέρχου εἰς τὴν κατοικίαν του ;

— Διὰ νὰ παραλάβω τὰ πράγματά μου.

— Ἀνόητε ! ἐφιλονεῖσες μὲ τὸν Λουβοά καὶ τολμᾶς νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸ ἄντρον του ;

— Δὲν εἶνε ἐκεῖ τὸν ἄφρησεν εἰς Βονδύ.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις ; εἶπε μετὰ φωνῆς παγεράς καὶ πενθίμου ὁ ξιφομάχος. Αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος δὲν ἐπιστρέφει ὅποτε θέλει εἰς τὴν κατοικίαν του ; δὲν ξεφυτρῶνει ἀπὸ τὴν γῆν ; Μήπως εἰξεύρει κανεὶς ποῦ εἶνε ὁ Λουβοά ; Αὐτὸς εἶνε πανταχοῦ.

— Πράγματι ! εἶπεν ὁ Δεβῶτ ἀρχίζων ν' ἀνησυχῆ.

— Πίστευσέ με ! μὴ διαμένης οὔτε κἂν εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον ἢ ἀτμοσφαῖρα εἶνε ἐπικίνδυνος.

— Ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι μοῦ ἀπομένει εἶνε ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ μέγαρον . . . ἐκατὸν πιστόλαι !

— Καὶ τὰ ἑκατομμύριά σου ; . . μὲ τὰ ὅποια ἐπλήρωνες ὑπαλλήλους ;

— Ὡ ! φίλε μου ! τὰ ἔχασα ὅλα.

— Ἐνεκα τῆς διαταγῆς διὰ τῆς ὁποίας οἱ καταχρασταὶ ἐξαναγκάζονται ν' ἀποδώσωσι τὰ κλαπέντα ;

— Πῶς ! τὸ εἰξεύρεις αὐτό ;

— Βέβαια !

— Εἶμαι κατεστραμμένος, φίλε μου, ἐντελῶς. Ὁ ἄθλιος κύριός μου μὲ κατεκρήμνισεν.

— Ἐγὼ ἀπεναντίας εὐρίσκομαι ὑψηλά, ἀπῆντησε βρενθυόμενος ὁ ξιφομάχος ὁ ἀγαθὸς κύριός μου μὲ ἀνύψωσεν.

Ὁ Δεβῶτ προσέβλεψεν αὐτὸν θλιβερῶς.

— Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος ! εἶπε στενάζων.

— Ἐπειδὴ δὲ εἶμαι καλὸς σύντροφος καὶ ὄχι ἐγωῖστής, ὡς μερικοὶ γνωστοί μου, ἐσυλλογίσθη ἐνθὺς τὸν παλαιόν μου φίλον καὶ κατέστρωσα μερικὰ σχέδια θὰ σὲ βοηθῶ ν' ἀνεγερθῆς ἀπὸ τὴν πτώσιν σου.

— Εἶνε ἀληθές ; . . .

— Δοκίμασε.

— Θὰ μὲ κάμῃς νὰ κερδήσω ;

— Τὸ ἡμῖσι πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν.

— Μὲ τὸν λόγον σου ;

— Μὲ μίαν καλὴν ὑπογραφὴν.

— Καὶ τί πρέπει νὰ πράξω ;

— Νὰ ἐκδικηθῆς

— Κατὰ τίνος ;

— Δὲν θὰ σοῦ εἶπω τὸ ὄνομα εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου εὐρίσκομεθα.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ! . . .

— Ὡ ! ἀρκετὰ ἔχασα τὸν καιρόν μου περιμένων δέκα ἀτελευτήτους ἡμέρας. Ἀφοῦ συνητηθήμεν, ἡ εὐκαιρία εἶνε ἀρίστη. . . ἐγὼ ἐπείγομαι, ἃς σπεύσωμεν λοιπόν . . .

— Μὲ ἀναμένεις ; . . εἶχες λοιπὸν ἀνάγκην ἐμοῦ ; εἶπεν ὁ Δεβῶτ μετὰ τῆς δισπιστίας τῆς λίαν φυσικῆς μεταξὺ ἀνθρώπων τοιοῦτου εἶδους.

— Βεβαίως.

— Ἐξήγησέ μου τοῦλάχιστον . . .

— Ὅχι ἐδῶ.

— Ποῦ λοιπόν ;

— Θὰ ἰδῆς.

— Οὐδὲ βῆμα θὰ κάμω, ἂν δὲν εὔρω πρότερον κανένα ράπτην, ὅστις νὰ μοῦ ἐπιδιορθῶσιν τὰ ἐνδύματα ταῦτα, τὰ ὅποια μὲ ἀτιμάζουν. Δὲν τολμῶ νὰ διέλθω πρὸ τῶν φανῶν.

— Ράπτην ; αὐτὸ δὰ μᾶς ἔλειπε !

— Πουθενὰ δὲν πηγαίνω χωρὶς αὐτό.

Ἔχει καθεὶς τὴν φιλοτιμίαν του.

— Εἰς τὸ πρῶτον ἐμπορικὸν θ' ἀγοράσωμεν κλωστήν καὶ βελόνας καὶ θὰ σὲ ράψω ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐνῶ θὰ συνομιλοῦμεν. Κύτταξε ! ἰδοὺ ὅ,τι μᾶς χρειάζεται εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν Τάφρων τῆς Μονμάρτρης.

— Καὶ πῶς θὰ νίψω τὸ πρόσωπόν μου ;

— Εἰς τὸν ποταμόν.

— Ποῦ πηγαίνομεν ;

— Εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Εἶνε μακράν ;

— Εἰς τὴν γέφυραν τῆς Μαρίας.

— Δὲν μὲ ἀπατᾶς σὺ τοῦλάχιστον !

— Ἔλα λοιπόν !

Καὶ οἱ δύο φαῦλοι, ἀφοῦ ὁ Λαγκομπέρζ ἠγόρασεν ὅ,τι ἡ φιλοτιμία τοῦ Δεβῶτ ἀπῆται, διηυθύνθησαν μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς Μαρίας κειμένην οἰκίαν.

ΕΗ'

ΕΡΓΟΝ ΑΚΑΤΑΝΟΜΑΣΤΟΝ

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ξιφομάχος ὠδήγει τὸν ἄξιον ἑαυτοῦ φίλον εἰς τὴν ἀπόκρυφον κατοικίαν του.

Ἀφοῦ ἀνῆψαν τὴν λυχνίαν, ὁ Δεβῶτ παρατηρῶν τοὺς ἀμαυροὺς καὶ γυμνοὺς τοίχους τοῦ δωματίου, τ' ἀραιὰ ἐπιπλα, τὰς καπνισμένας δοχοὺς τῆς ὀροφῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ, δὲν θαυμάζεις τὰ ἐπιπλά μου, οὐδὲ τὸ δωμάτιόν μου ἄλλ' ἐγὼ ἐζήτησα πρὸ πάντων τὴν ἀσφάλειάν μου, καὶ ὡς βλέπεις, εἰς τὰ μέγαρα δὲν εἶνε τις ἀσφαλής. Ἡ οἰκία αὕτη βλέπει πρὸς τὸν ποταμόν μὲ μίαν κλίμακα ἐκ σχοινίου ὅταν θέλω ἐξέρχομαι. Εἰς

τὴν οἰκίαν ταύτην δὲν κατοικοῦσιν ἄλλοι· ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν συνήντησα ποτὲ κανένα... Ἐξαιρέσει τοῦ γέροντος Ἰουδαίου, ὅστις μοῦ τὴν ἐνοικίασε καὶ τινων ἐρωτευμένων ζευγῶν διαβατικῶν, οἵτινες δὲν φροντίζουν περὶ ἐμοῦ οὐδ' ἐγὼ περὶ αὐτῶν, οὐδεὶς ἄλλος, πιστεύω, γνωρίζει αὐτὸ τὸ ἐρείπιον. Ὅπως εἰξέυρησθε δέ, εἶχα μεγίστην ἀνάγκην νὰ κρυθῶ, διότι ἂν ὁ Λουβοῦ ἠδύνατο νὰ ἐπιθέσθῃ ἐπ' ἐμοῦ τὴν βαρεῖαν χεῖρά του, ἤμην χαμένος καὶ δὲν ἤρχόμην εἰς Παρισίους με αὐτὴν τὴν πρόθεσιν. Ἐλα, ἄφησε τώρα τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐπίπλων μου καὶ ἀπέθεσε.

Προσέφερε πρὸς τὸν ξενιζόμενόν του παλαιὸν σκίμποδα ἐκάθησε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ ἑδρας· ἀνάμεσόν των ἐμεσολάθει ἡ τραπέζα μετὰ τῆς ἐπ' αὐτῆς λυχνίας.

— Εἶσαι καλὰ τώρα; ἠρώτησεν ὁ Λαγκομπέρζ.

— Ἦθελα νερόν.

— Ὡ τί φωνὴ βραγχνή!.. Ἡ δίψα σ' ἐπνιξεν ἢ ὁ Λουβοῦ;.. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχεις ἀνάγκην καλλίτερα ἀπὸ κρασί... Νὰ σοῦ προσφέρω ἐγὼ ἐξαίρετον.

Καὶ ἠγέρθη ὅπως λάβῃ φιάλην κειμένην ἐπὶ σκευοθήκης, ἐξ αὐτῆς δὲ ἔχυσεν ἐντὸς ποτηρίου καὶ προσέφερε πρὸς τὸν φίλον του, ὅστις ὅμως δὲν ἔπνε πρὶν ἢ ἰδῆ αὐτὸν νὰ πῆ πρότερον.

Ὁ Λαγκομπέρζ παρετήρησε καὶ ἐνόησε τὴν ἐπιφύλαξιν ταύτην.

— Τί ιδέας ἔχεις περὶ ἐμοῦ, ἀνόητε; εἶπε με τὴν σκαιὰν αὐτοῦ οἰκειότητα· ἂν ἤθελα νὰ σοῦ κάμω, θὰ σοῦ τὸ ἔκαμνα ἔξω· ἔχω ἀνάγκην σοῦ, ἐπαναλαμβάνω, ὥστε δύνασαι νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς τὴν φιλοξενίαν μου.

— Ἀλλά, ἐφέλλισεν ὁ Δεβῶτ μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης καὶ περιφέρων ἀνήσυγον τὸ βλέμμα πέριξ αὐτοῦ, τῆ ἀληθείᾳ δὲν εἰξέυρει κανεὶς ποῦ εὐρίσκεται!

Καὶ ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἀκραν τοῦ καλύπτοντος τὸν τοῖχον παλαιοῦ δέρματος, ἐσχισμένου καὶ κρεμαμένου.

— Ἄ, ναί! θέλεις νὰ ἰδῆς μήπως ἔχω κανένα κρυμμένον ἐδῶ νὰ σὲ ἀκούσῃ! εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ· ἄς ἐρευνησωμεν· κύτταξε ὑποκάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀπὸ τὸ κάθισμά μου, ψαῦσε τὸν τοῖχον!...

Ὁ Δεβῶτ ἐξακολουθῶν νὰ γελαῖ ἐξετέλει ἐν τούτοις τὴν κατ' οἶκον ταύτην ἐρευναν καὶ εὐρέθη πρὸ θύρας παραλλήλου τῆς θύρας τῆς κλίμακος.

— Αὐτό, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ, εἶνε εἰδός τι κομμωτηρίου δι' ἐκείνους ὅπου ἀγαποῦν τὸν καλλωπισμὸν· τέσσαρες τοῖχοι γυμνοὶ καὶ μαῦροι χωρὶς παράθυρον καὶ χωρὶς διέξοδον, κύτταξε!

Καὶ ἐγείρων τὴν λυχνίαν ἔδειξε τὸ κενὸν τῶ ὄντι ἐμβαδὸν τοῦ θαλαμίσκου ἐκείνου πρὸς τὸν φίλον του

— Ἀρχίζεις ὅπως οὖν νὰ ἡσυχάζῃς, δὲν εἶνε ἀληθές; τῶ εἶπεν. Λοιπὸν κάθησε, πῆε καὶ ἄς συνομιλήσωσιν.

Ὁ Δεβῶτ, ἐκάθησε καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῆ μετὰ λύπης τὸ ἔνδυμά του.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ, ἐνῶ θὰ συνομιλῶμεν, θὰ διορθῶσω τὸ φόρεμά σου. Δόσε μοῦ τὸ ἤμπορῶ νὰ κάμω καὶ διὰ σὲ ὅ, τι ἔκαμα μυριάκις δι' ἐμέ· ρίψε ὡς τόσον ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους σου αὐτὸν τὸν μεγάλον σάκκον ἀντὶ μανδύου.

Καὶ λαβὼν κλωστήν καὶ χονδρὰν βελόνην ἤρξατο μετὰ τινος ἐπιτηδείότητος νὰ διορθῶν τὸ ἱμάτιον, κατὰ τὴν ὑπόθεσίν του.

Ὁ Δεβῶτ ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ὁ Λαγκομπέρζ ἐπελήθη τῆς συνδιαλέξεως.

— Λοιπὸν σὺ εἶσαι κατεστραμμένος καὶ ἐγὼ εἶμαι πλούσιος, ἐλέγομεν, σὺ ἀπεδιώχθης παρὰ τοῦ κυρίου σου καὶ ἐγὼ λατρεύομαι παρὰ τοῦ ἰδικοῦ μου.

Ὁ Δεβῶτ ἔνευσε καταφατικῶς.

— Σὺ λοιπὸν μοῦ προτείνεις ἄλλοτε νὰ με παραλάβῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου καὶ ἐγὼ σοῦ προτείνω σήμερον νὰ σὲ πλουτίσω.

— Ὑπὸ ποίους ὄρους;

— Ἄ, αἰ!.. μὴ βιάζεσαι δὲ τόσον, παλληκαράκι μου!.. Ἴδου ὡστόσον ὅπου σοῦ ἔρραψα ἓνα κομβὶ με κλωστήν, με τὴν ὁποῖαν ἤμποροῦσε νὰ κρεμασθῇ ἄνθρωπος. Διηγῆσου μου ἐντοσούτῳ τὸ ἀτύχημά σου καὶ ἔχομεν καιρὸν νὰ συνεννοηθῶμεν.

Ὁ Δεβῶτ διηγῆθη διὰ βραχέων τὰ συμβάντα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὐδὲν σημαντικὸν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ διαφορᾶς του.

— Βλέπω πραγματικῶς ὅτι ὑπάρχει σοβαρὰ ἀφορμὴ δυσαρσεκείας μεταξύ σας, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ... Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! τί νύχια ποῦ τὰ εἶχε! κύτταξε ἐδῶ μία σχισιά τρία δάκτυλα τοῦλάχιστον καὶ ἐπάνω εἰς τὸ κεντημένον μέρος· ἄς βάλλωμεν τὴν κλωστήν τριδίπλη. Ὁμολόγησε ὅτι ἔπραξα φρόνιμα· ἄλλάξω τέτοιον αὐθέντην καὶ νὰ προτιμήσω ἐκείνον ὅπου ἐξέλεξα.

— Δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμη ποῖος εἶνε ὁ κύριός σου.

— Ἐνας Ὀλλανδός, τὸν ὁποῖον εἶνε περιττὸν νὰ ὀνομασῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, πλούσιος, με πενήντα ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα σκορπίζει γενναίως.

— Τί ὄρατα! εἶπε στενάζων ὁ Δεβῶτ· καὶ σὺ τὰ μαζεύεις, αἰ;

— Τὰ σκορπίζει εἶνε ἀληθές, ἀλλ' εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἰκανοποιῆ ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας του.

— Εἶνε πολὺ φυσικόν.

— Παραδείγματός χάριν, ἔχει τώρα μίαν ἰδιοτροπίαν, ἡ ὁποία τὸν κατέχει μέχρι παραφροσύνης. Ἐεύρεις τί θὰ πῆ νὰ ἔχη κανεὶς μίαν ἐπιθυμίαν;

— Ναί, ναί!.. δὲν εἰξέυρεις πόσον ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ τὰς διακοσίας πενήντα χιλιάδας λίβρας, περὶ τῶν ὁποίων μοῦ ὠμιλοῦσες εἰς τὴν ὁδὸν Ρισελιέ!

— Ἀκριβῶς εἰς αὐτὸ θὰ ἔλθω. Ὁ κύριός μου ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταποδώσῃ εἰς κάποιον ὄλον τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ὁ κάποιος αὐτὸς τοῦ ἐπροξένησεν. Εἶνε καὶ

αὐτὸ ἐπιθυμία ὡς καθε ἀλλῆ, ἂν εἰξυρες δὲ πῶς καλεῖται αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ ἐνοουῦσες ἀκόμη καλλίτερα.

Ὁ Δεβῶτ διέστειλε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐδιπλασίασε τὴν προσοχὴν του.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἐπέρασε τὴν χονδρὴν κλωστήν διὰ τῆς ὀπῆς τῆς βελόνης. Ὁ Δεβῶτ πλησιάζας ἐβόηθησεν αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἡ ἐνδειξις αὐτῆ τοῦ ἐνδιαφέροντος προῦκάλεσε τὸ μειδίαμα τοῦ ζιφομάχου.

— Ναί, ἐξηκολούθησε, πρόκειται περὶ μιᾶς γυναικὸς ἀπατηθείσης, δολοφονηθείσης, ἔξυρω καὶ ἐγὼ! δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ τὸ μάθῃς. Τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ὁ κύριος διαρκῶς ὄνειροπολεῖ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐχθροῦ του· τοῦ ἐκαρφώθη αὐτῆ ἡ ιδέα εἰς τὸν νοῦν του· θὰ ἰδῆς τέλος πάντων μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ ἰδιοτροπία του. Ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ πεντακοσίας χιλιάδας λίβρας εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ τοῦ ἀναγγεῖλει ὅτι ὁ ἐχθρὸς του ἀπέθανεν.

— Εἶνε τῶ ὄντι ιδέα μυθώδης! εἶπεν ὁ Δεβῶτ.

— Καὶ ἐγὼ τὴν εὐρίσκω τοιαύτην.

— Ἐπειτα ἄλλο νὰ ὑπόσχεσαι κανεὶς καὶ ἄλλο νὰ δίδῃ.

— Ὡ! δὲν ὑπεσχέθη μόνον, ἀλλ' ἔκαμε καὶ κατὶ περισσότερον· ὑπέγραψεν ὑποσχετικόν· καὶ ὅταν ὁ κύριός μου ὑπογράψῃ, ἐκτελεῖ ἢ θὰ ἐκτελέσῃ ἀφεύκτως τὴν ὑπόθεσιν του.

— Ἀλλά, παρετήρησεν ὁ Δεβῶτ, καὶ ἐπὶ τῆ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι εἶπεν ἢ ὅτι ὑπέγραψεν, ἢ ἐπιγραφῆ μόνῃ δὲν θὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐχθροῦ. Με ὄλην αὐτὴν τὴν ὑπογραφήν, ἤμπορεῖ νὰ ζῆσῃ ἀκόμη πενήντα χρόνια!

— Ὅχι, δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σου, Ἐνας φιλόσοφος, δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς ποῖος ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ μῖσος τῶν ἰσχυρῶν εἶνε παρόμοιον με τὴν ὄρμην τῶν ὄψεων καὶ ἄλλων φαρμακερῶν ζώων καὶ ἀποπνέει ἀτμοὺς βλαβερούς· ὅταν δὲ τὸ μῖσος εἶνε τόσον ἰσχυρόν, ὥστε νὰ παρακινή νὰ ὑπογράψουν ἀμοιβὰς πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν, τί φοβεροὶ ὅπου θὰ εἶνε οἱ ἀτμοὶ του!

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ πρόσωπα κατὰ τῶν ὁποίων διευθύνονται οἱ ἀτμοὶ. Ἄν εἶνε χαρακτῆρος ὅπου ν' ἀντέχουν, ἂν ὁ ὄφρις στέλλει τὸ δηλητήριόν του κατὰ ἐτέρου ὄψεως, τὰ δύο δηλητήρια ἐξουδετεροῦνται.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ψυχρῶς ὁ Λαγκομπέρζ· ἀλλ' ἂν ἔχῃς αὐτὴν τὴν ιδέαν, ἄς μὴ κάμωμεν πλέον λόγον.

*Ἐπεσοι συνέχεια.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Διήγημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΥΙΟΥ

FORTUNÉ BOISGOBEY

Ὁ **Fortuné du Boisgobey**, τοῦ ὁποῦ τοῦ εἰκόνα παρατιθέμεθα ἔδε κατ' ἀπαιτήσιν πολλῶν ἀναγνωστῶν μας, μαγευθέντων ἐκ τοῦ μυθιστορήματός του τὸ **Κομμένο Χέρι**, εἶνε περίπου ἐξηκοντούτης, γεννηθεὶς ἐν Granville, ἐξ ἀρχαιοτάτης οἰκογενείας τῆς Νορμανδικῆς ταύτης ἐπαρχίας, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ του ἀντεπροσώπευσεν ἄλλοτε ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ Βουλῇ.

Ἐσπούδασεν ἐν Παρισίοις εἰς τὸ Λύκειον Saint-Louis, καὶ εἶτα ἐπέδθη εἰς περιηγήσεις, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἰταλίαν, Γερμανίαν, καὶ βραβύτερον τὴν Ἀνατολήν.

Πεντάκις ἠκολούθησε τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ Οἰκονομικοῦ κλάδου, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν ἵνα καθέξη τὴν θέσιν ταμίου. Ἄλλ' ἐγκαταλείψας καὶ τοῦτο τὸ στάδιον ἐπέδθη εἰς τὴν φιλολογίαν, ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα ἢ ὀχθ' ἐτῶν. Ἐκτοτε διαμείνας πιστὸς εἰς τὰ γράμματα, τὰ ὅποια μετ' ἔρωτος καὶ ἐπιμελείας ἐκαλλιέργει, ἔγραψεν ἐν ὄλῳ μέχρι τοῦδε 55 μυθιστορήματα, ἀποτιλούντα τόμους 87, εὐαρέστως ἀναγιγνωσκόμενα ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ δημοσίου, οὔτι-

νος τυγχάνει εἰς τῶν ἀγαπητοτέρων συγγραφέων.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ μυθιστορημάτων τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα εἶνε τὰ ἱστορικά του, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν, τὰ μεγαλειέρας ὑποδοχῆς τυχόντα, τὸ ἐν τοῖς **Ἐκλεκτοῖς Μυθιστορήμασι** δημοσιευθὲν, τὸ **Ἐγκλημα ἐν τῷ μελοδράματι**, τὸ **Γῆρας τοῦ κυρίου Λεκάκ** καὶ ἄλλα τινά.

Πιθανὸν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἕτερον ἔργον τοῦ ἰδίου συγγραφέως, ἀφοῦ τόσον ἤρρεσε τὸ **Κομμένο Χέρι**.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Τέλος].

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀμαξά τις ἔστη πρὸ τῆς αὐλείου θύρας καὶ ἡ ἐκπληξίς τοῦ θυρωροῦ ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅτε εἶδε καταβάντα τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ καὶ βοηθήσαντα νὰ κατέλθῃ τὴν κόμησσαν Γιάλτα.

— Ἐφθασαν ἐγκαίρως, ἐψιθύρισεν ὁ Μάξιμος σπεύδων νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ.

Ἡ κόμησσα Γιάλτα στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ὁ Μάξιμος Δορζέρ συγκεκινημένος, ὁ Γῶγος καταχαρούμενος καὶ ὁ Γκαλοπαρδὲν ζαλισμένος, ἀπετέλουν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ὁ θυρωρὸς παρετήρει ἔντρομος.

Ὁ τόπος δὲν ἦτο κατάλληλος πρὸς ἐξηγήσεις. Ὁ Μάξιμος ἐχαιρέτισε τὴν κόμησσαν, ἔθλιψε σιωπηλῶς τὴν χεῖρα τοῦ Ροβέρτου καὶ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ὁ θεὸς μου θὰ μὰς δεχθῇ. Ἐγγυῶμαι περὶ τοῦ ἀποτελέσματος. Ὁ Γῶγος θὰ μὰς βοηθήσῃ. Καὶ ἡ θεῖα Πρόνοια μ' ἔκαμε νὰ συναντήσω ἄνθρωπον φέροντα μαρτυρίαν βαρύνουσαν, προσέθηκε δεικνύων διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Γκαλοπαρδὲν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἀπλῶς ἡ κυρία Γιάλτα.

Ἡ κόμησσα ἦν ὠχροτάτη, ἀλλὰ πλειότερον αὐτῆς ὁ Καρνοέλ, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρόσωπον ἐδείκνυε τὰς στενοχωρίας τῆς αἰχμαλωσίας του. Ἐβαινεν ὅμως διὰ βήματος ἀσφαλοῦς καὶ ὁ αἰχμαλῶτος τοῦ συνταγματάρχου Βορισῶφ διετήρει τὴν ὑπεραφάνειάν του.

Ἐκαστος ἠδύνατο νὰ κρίνῃ ὅτι ἤρχετο νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνην, ἀλλ' ὄχι συγχώρησιν.

Ὁ Μάξιμος ἐφαίνετο ἔχων τὸ ὕφος στρατηγοῦ ὀδηγοῦντος τοὺς στρατιώτας εἰς ἔφοδον, καὶ ἐκάνονισε τὴν πορείαν ἀναλόγως. Εἰς ἐν αὐτοῦ σημεῖον ὁ Γῶγος ἀπετέλεσε τὴν πρωτοπορείαν, ὁ δὲ Γκα-

λοπαρδὲν τὴν ὀπισθοφυλακὴν, ἔνθα καὶ αὐτὸς μετέβη νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ἐπρόκειτο νὰ διαβῶσι τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ὑπηρετῶν, τοὺς ὁποῖους ἡ ἀνέλπιστος αὐτῆ συνοδία, θὰ ἐξέπληττε μεγάλως.

Εὐτυχῶς οὐδένα συνήντησαν, διότι οἱ λοιποὶ, ἐκτὸς τοῦ θυρωροῦ, διεσκέδαζον τὴν κυριακὴν των εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον.

Οὐδὲ καὶ εἰς τὴν κλίμακα συνήντησαν τινὰ καὶ ὁ Γῶγος τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Δορζέρ αἴθουσαν.

Ἡ αἴθουσα ἦτο κενή, ἀλλ' ὁ τραπεζίτης δὲν ἦτο μόνος, διότι ἤκούετο ἡ φωνὴ του εἰς τὴν διαρκῶν.

Ἡ κατάλληλος στιγμὴ εἶχε φθάσει. Ὁ Μάξιμος δὲν ἐδίστασεν.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν ὑπάλληλον στενοχωρούμενον ἐκ τῆς θέσεώς του, γνωρίζω

ὅτι εἰσθε νέος εὐγενὴς καὶ πιστεύω ὅτιθὰ μὲ βοηθήσετε εἰς μίαν πολὺ σοβαρὰν περίστασιν. Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς ἐνὸς φίλου μου. Σᾶς παρακαλῶ, νὰ μείνετε ἐδῶ μὲ τὸ παιδί αὐτὸ ἕως ὅτου σᾶς καλέσω.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν ἐπροτίμα βεβαίως νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀντιστῇ, ἀμα ἐπεκαλοῦντο τὰ γενναῖα αὐτοῦ αἰσθήματα.

Ὁ Μάξιμος βέβαιος περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ παραγάγῃ, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀφῆκε νὰ εἰσέλθωσιν ἡ κόμησσα στηριζομένη πάντοτε εἰς τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ εἰσῆλθεν ἀμέσως μετ' αὐτούς.

Ἡ εἴσοδος ἐγένετο ἐπιτυχεστάτη.

Ἡ Ἀλίκη ἐπὶ καθίσματος καταπεσοῦσα καὶ κλαίουσα ἠγέρθη ὁ δὲ κύριος Δορζέρ, ὁ ὁποῖος τῆς ἔκαμε διδαχὴν μετὰ πολλῆς ζωηρότητος, ἔρρηξε κραυγὴν ἀγανακτήσεως ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ἐπισκεπτῶν, τοὺς ὁποῖους ὁ ἀνεψιὸς του ἔφερον.

Βεβαίως ἤθελεν ἐπιδειξείν τὸν θυμὸν του, ἀν μόνον ὁ

πρῶτον αὐτοῦ γραμματεὺς παρευρίσκετο ἐκεῖ, ἀλλ' ἐκρατήθη πολὺ ὀλιγώτερον ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν κόμησσαν ἢ ἐξ ὑπολήψεως πρὸς τὴν θυγατέρα του.

Καὶ διὰ νὰ ἐκσπάσῃ τὴν ὀργὴν του ὁ τραπεζίτης ἐπέτεθη κατὰ τοῦ Μάξιμου.

— Πῶς ἐτόλμησες νὰ φέρῃς ἐδῶ πρόσωπα, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν τὴν θέσιν των; τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ἀγαπητέ μου θεῖε, ἀπεκρίθη ὁ ἀνεψιὸς χωρὶς ν' ἀποθαρρυνθῇ, θὰ μ' εὐχαριστήσετε μετ' ὀλίγον δι' ὅ,τι ἔκαμα.

— Νὰ σ' εὐχαριστήσω! μὲ περιπαίζεις, βέβαια.

— Κύριε, ἤρχισε λέγουσα ἡ κόμησσα, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσετε.

— Εἶνε ἀνωφελές, κυρία. Γνωρίζω τί θὰ μοῦ εἴπητε. Μὲ τὸ εἶπε προηγουμένως ἡ κόρη μου, καὶ οὔτε λέξιν πιστεύω ἀπὸ τὸ μυθιστορημὰ σᾶς, ἐφώναζεν ὁ κ. Δορζέρ.

FORTUNÉ BOISGOBEY

Ὡς πρὸς τὸν ἄνθρωπον δὲ ποῦ τολμᾷ νὰ παρουσιασθῇ ἐδῶ, ἀφοῦ τὸν ἐδιώξα, προσέθηκε προχωρῶν πρὸς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἔχω ἀπόφασιν νὰ μὴ τὸν ἀφήσω ἐδῶ μέσα.

Ὁ νέος ἔφριξε καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀπαντήσῃ διὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος θὰ κατέστρεφεν ἄρδην τὰς πρὸς συμφιλίωσιν διαπραγματεύσεις, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ του συναντήσαντες τῆς Ἀλίκης τὸν ἔκαμαν νὰ σιωπήσῃ.

Ἡ ὑπεράφανος αὐτῆ σιωπῇ ἐξώργισε τὸν κύριον Δορζέρ, ὅστις ἐπανέλαβεν :

— Πάρα πολὺ μεγάλη ἀναίδεια καὶ πρέπει νὰ τελειώσωμεν.

Ὀμιλῶ εἰς σᾶς, κυρία. Ἡ κόρη μου μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα, ὅσα ἔχετε νὰ μοῦ διηγηθῆτε. Ὡς φαίνεται, διακηρύσσετε, ὅτι ἐπιχειρήσατε νὰ διαρρήξετε τὸ χρηματοκιβώτιόν μου. Εἶσθε ἐλευθέρα νὰ καυχᾶσθε διὰ πράξιν, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ σᾶς κάμῃ νὰ ἐρυθριάτε, ἀλλὰ μὴ ἐλπίζετε, ὅτι θὰ πεισθῶ πῶς ὁ προστατευόμενός σας δὲν εἶνε καὶ συνένοχος.

Δὲν θὰ τὸν καταδιώξω, ἀλλὰ θέλω νὰ λησμονήσω τὴν ἀκατανόμαστον διαγωγὴν σας, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην τῶν ἐξηγήσεών σας. Δὲν ἀποδεικνύουσιν ἀθῶον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐπιμόνωσ ὑποστηρίζετε. Σεῖς ἠθέλατε μόνον τὰ ἔγγραφα τοῦ κυρίου Βορισώφ, ἀλλ' ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἠθέλε καὶ πενήντα χιλιάδας φράγκα. Αὐτὴ ἡ δῆθεν ἐπιστολὴ μαρτυρεῖ περὶ τούτου. Κατεσκευάσθη πρὸς ὑπεράσπισίν του καὶ ἂν εἶνε κελὸς ἄς μοῦ παρουσιάσῃ τὸν αὐτοκαλούμενον ὀφειλέτην του, ὁ ὁποῖος τὴν ἔγραψε.

Ἄς μοῦ τὸν φέρῃ ἐδῶ. Νὰ το τὸ γράμμα . . . εἰς τὸ τραπέζι μου.

— Θέλετε νὰ τὸν δῆτε; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος πλησιάζων ἠρέμα πρὸς τὴν θύραν.

— Νὰ δῶ . . . ποῖον; Καὶ τί ἀνακατεύεσαι σὺ; ἐφώνησεν ὁ κύριος Δορζέρ.

— Σᾶς ἐρωτῶ, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Μάξιμος, ἂν θέλετε νὰ δῆτε αὐτὸν ποῦ ἔγραψε τὸ γράμμα.

— Τί ἀνοησίας εἶν' αὐταῖς;

— Σᾶς ὀμιλῶ σοβαρά. Αὐτὸς εἶνε ἐκεῖ καὶ εἶτε μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε εἶτε ὄχι, ἐγὼ θὰ τὸν φωνάξω.

Καὶ ἡμιανοίγων τὴν θύραν, ὁ Μάξιμος ἐπρόβαλλε τὴν κεφαλὴν ἐξῶ.

— Λάβετε, παρακαλῶ, τὴν καλοσύνην νὰ εισέλθετε, εἶπε πρὸς τὸν ὑπάλληλον. Θέλει νὰ σᾶς δῆ ὁ θεός μου.

— Ὅχι. . . διόλου, ἐψιθύρισεν ὁ τραπεζίτης.

Ὁ Μάξιμος μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψει του τὴν ἄρνησιν ταύτην ἔσυρε τὸν Γκαλοπαρδὲν εἰς τὰ ἐντὸς.

Ὁ εὐθυμος νεανίας πρὸ τοιαύτης σοβαρᾶς συναθροίσεως εὐρισκόμενος δὲν ἐσκέπτετο κἂν ν' ἀπομιμηθῇ τὸ ἄσμα τοῦ πετεινοῦ.

— Ποῖος εἶσθε; τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ κύριος Δορζέρ.

— Ὁ Γκαλοπαρδὲν, ἐψιθύρισεν ὁ ὑπάλληλος, καταστιχογράφος εἰς τοῦ κυρίου Σκροέλ, μεγαλεμπόρου ἀνθρώκων, εἰς τὴν

ὁδὸν Φλάνδρης. Ἄν θέλετε πληροφορίας, κύριε . . .

— Καλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Τί ἤλθες ἐδῶ νὰ κάμῃς;

— Δέν . . . δὲν εἰξεύρω.

— Τὸ ἔξέρω ἐγώ, εἶπεν ὁ Μάξιμος.

Προχώρησε, φίλτατέ μου. Πάρε τὸ χαρτί αὐτὸ ποῦ εἶνε ἐδῶ εἰς τὸ τραπέζι.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν τὸ ἔλαβε μηχανικῶς ἀνὰ χεῖρας καὶ εὐθύς ἄμα τὸ εἶδεν ἀνέκραξεν :

— Μπᾶ . . . αὐτὸ ποῦ ἔγραψα ἐγώ.

— Σὺ! ἀνέκραξεν ὁ τραπεζίτης, σὺ τὸ ἔγραψες αὐτό; Τώρα θὰ δοῦμε ἂν λέγῃς ἀλήθεια. Νὰ χαρτί καὶ μελάνι. Ἀντίγραψε τὴν πρώτην φράσιν.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν ἐπίστευσε τότε ὅτι τὸν ἐδοκίμαζεν ὁ τραπεζίτης πρὶν τὸν προσλάβῃ εἰς τὸ κατάστημά του καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἡσυχίαν του ἐκάθισε καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας.

Μόλις εἶχε γράψῃ δέκα λέξεις καὶ ὁ κύριος Δορζέρ ἤρπασε τὸν χαρτὴν λέγων αὐτῷ καὶ δεικνύων συνάμα τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ.

— Ἄρκει ἐπίσθην. Ὡστε σεῖς ἐχρησιμεύσατε ὡς γραμματεὺς εἰς τὸν κύριον.

— Μὰ . . . ὄχι . . . δὲν τὸν γνωρίζω, ἐψιθύρισεν ὁ Γκαλοπαρδὲν.

Ὁ τραπεζίτης ἀμέσως ἐνόησεν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας των ὅτι δὲν ἐγνωρίζοντο καὶ ἠλλαξε τακτικὴν.

— Τότε θὰ μοῦ πῆς ποῖος σοῦ ὑπαγόρευσε αὐτὸ τὸ γράμμα.

— Εὐχαριστῶς, ἀπεκρίθη ὁ Γκαλοπαρδὲν. Ὁ Ἰούλιος Βινιόρ, ὁ ταμίας σας.

— Ψεύδεσαι.

— Σᾶς ὀρίζομαι ὄχι. Ὁ Βινιόρ ἦτο φίλος μου. . . καὶ εἶνε ἀκόμη, ἐλπίζω . . .

Ἦλθε ἕνα βράδυ εἰς τὸ καφενεῖον καὶ μ' εὔρε, μοῦ ἔφερε δὲ καὶ τὸ πρωτότυπον νὰ τὸ ἀντιγράψω. Μοῦ εἶπε πῶς ἦτο δίκό σας τὸ γράμμα.

— Πῶς! ἐτόλμησεν . . . ἀδύνατον. Ὁ Βινιόρ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος. καὶ δὲν τολμᾷ βέβαια νὰ τὰ πῆς καὶ ἐμπροστὰ του αὐτά.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶμαι ἔτοιμος καὶ στείλετε νὰ τὸν ζητήσετε νὰ δῆτε ποῦ δὲν θὰ τὰ διαψεύσῃ.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἐγένετο τόσον ειλικρινῶς, ὥστε ἐκλόνησε τὰς πεποιθήσεις τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Ὁ Καρνοέλ συνωφροῦτο. Δὲν ἐχάρη ὅτι ἐκ τῆς προδοσίας τοῦ φίλου του ἐκέρδαινε αὐτός.

Ἡ Ἀλίκη ὅμως οὐδέποτε ἀγαπήσασα τὸν Βινιόρ καὶ βλέπουσα τὴν ἀθωότητα τοῦ Ροβέρτου ὀλοφάνερον ἦτο πλήρης χαρᾶς.

Ἡ κόμησση ἐνεθάρρυνε διὰ χειρονομίας τὸ Μάξιμον.

— Τί σκέπτεσθε τώρα περὶ τῶν πραγμάτων; εἶπεν ἠρέμα.

— Σκέπτομαι, ὅτι αὐτὰ ὅλα εἶνε κωμῳδία καὶ μέχρις ὅτου ἐρωτήσω ἐγὼ τὸν Βινιόρ . . .

Δὲν ἐπέρανε τὴν φράσιν του καὶ ἠνοίχθη ἡ θύρα ἐμφανισθέντος τοῦ Γῶγου λίαν καταλλήλως ἵνα κατ' αὐτοῦ κοπάσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Ἄ! παληόπαιδο! τί θέλεις ἐδῶ; τὸν ἠρώτησεν.

— Διατί ἐμβῆκες χωρὶς νὰ σὲ καλέσω; ἠρώτησε καὶ ὁ Μάξιμος φυλάττων διὰ τὸ τέλος τὴν ἐμφάνισιν τοῦ παιδός.

— Ξεύρεις καλὰ, ξεύρεις, μάγκα, ὅτι πρέπει νὰ φωνάξω ἕνα κλητῆρα νὰ σὲ πάρῃ ἴσθην φυλακὴν; Μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα ἡ κόρη μου. Ἐβοήθησες ἐκείνους τοὺς ἀχρεῖους νὰ μὲ κλέψουν. Εἶσαι καὶ σὺ κλέπτης.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡσύχως τὸ παιδίον, ἂν λέγεται κλέπτης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀφαιρεῖ τὰ ἔγγραφα ἐνὸς κατασκόπου διὰ νὰ μὴ καταστραφῶσιν ἀδίκως τόσοι ἄνθρωποι. Ἄν νομίζετε πῶς εἶμαι ἄξιος φυλακίσεως, φυλακίσατέ με.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ἡσύχως, ἀλλὰ σοῦ εἶχα ἀπαγορεύσει νὰ ἐμβῆς μέσα χωρὶς τὴν ἀδειάν μου, καί . . .

— Κύριε Μάξιμ, δὲν πρέπει νὰ θυμῶνεται. Ὁ κύριος Βινιόρ μ' ἔστειλε.

— Πῶς! ὁ κύριος Βινιόρ! Τὰ ἔχεις χαμένα;

— Ἦλθε ἴσθ' ὅτι τρελός. Μ' ἐρώτησεν ἂν ὁ κύριος Δορζέρ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ τοῦ εἶπα πῶς εἶνε μὲ ὅλους σας. Τότε μοῦ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸ δώσω εἰς τὸν κύριόν μου καὶ ἔφυγεν ἀμέσως.

— Γράμμα, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δορζέρ, γράμμα ἀπὸ τὸν Βινιόρ! Δόσε μοῦ το, παληόπαιδο.

Ὁ Γῶγος τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν τραπεζίτην ἀποσφραγίσαντα αὐτὸ πυρετωδῶς. Ἐκαστος ἐνόησεν ὅτι ἐκεῖθεν ἔμελλε νὰ προέλθῃ ἡ λύσις τοῦ οικογενειακοῦ τούτου δράματος, καὶ ἐγένετο βαθεῖα σιγὴ.

Ὁ τραπεζίτης ἀνεγίνωσκε καὶ ἦτο δυνατὸν ν' ἀκολουθήσῃ τις ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀναγνώσεως. Ἡ ὠχρότης του ἐγένετο καταφανής, τὰ χαρακτηριστικά του διεστάλησαν καὶ δάκρυ ἐκλύσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Κλάιει, εἶνε καλὸν σημεῖον, ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος.

Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Ροβέρτος ἀνέμενον ἐναγωνίως.

Τέλος ὁ κύριος Δορζέρ ἐγείρας τὴν κεφαλὴν εἶπε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης :

— Ἀκούσατε.

«Κύριε, ἔγραψεν ὁ Ἰούλιος Βινιόρ, ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ. Γνωρίζετε ἤδη ἀναμφιβόλως ὅτι ἔπραξα ἀτιμον πράξιν, διότι συνήντησα πρὸ ὀλίγου τὸν φίλον μου, ὅστις ἐν ἀγνοίᾳ του μ' ἐβοήθησεν. Ὁ ἀνεπίός σας ἦτο μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ Γῶγός σας τοὺς ἠκολούθει.

»Εἶδα δὲ καὶ τοὺς τρεῖς εἰσελθόντας εἰς τὸ μέγαρόν σας. Ἐνόησα ὅτι ἤρχοντο νὰ εἴπωσι τί ἔκαμα καὶ αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔλεος δι' ἐμέ. Ἦδη ἐγκαταλείπω τὴν Γαλλίαν καὶ οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθω. Ἀπόψε θὰ εἶμαι μακρὰν τῶν Παρισίων.

»Εἶμαι ἄξιος τῆς τύχης μου καὶ δὲν λυποῦμαι δι' αὐτό. ἐνῶ δὲ σᾶς γράφω δὲν ἐλ-

πίζω ότι θα δικαιολογηθῶ. Ἴσως ὅμως ἀναγινώσκοντες τὰς εἰλικρινεῖς μου ἐξομολογήσεις μὲ καταδικάσετε ἥττον αὐστηρῶς.

«Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ κύριος Βορισῶφ ἐζήτησε τὸ κιβωτίδιόν του, εἶχον φθάσει πρότινων στιγμῶν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ εὖρον τὸ χρηματοκιβώτιον ἀνοικτόν. Μετενόησα, διότι δὲν σὰς εἰδοποίησα περὶ τῆς πρώτης ἀποδείρας, ὅτε εἶδον ὅτι οἱ κλέπται ἐπεχείρησαν καὶ δεύτερον καὶ ἐπέτυχον. Τόσῳ δὲ τεταραγμένος ἤμην, ὥστε ἐπιθεωρήσας τὸ ἐνυπάρχον ποσὸν ἐλησμόνησα ὅτι πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων εἶχα θέσει κατὰ μέρος ἀπὸ τῆς προτεραιῆς διὰ νὰ πληρώσω μίαν συναλλαγματοκλήν. Εἶχον μείνει εἰς τὸν σύρτην τοῦ γραφείου μου καὶ τὰς ἐπανεύρον μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

«Κατηγορήσατε σεῖς τότε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ ὁ κύριος Βορισῶφ ἀνέλαβε νὰ τὸν καταδιώξῃ καὶ ἐπανεύρῃ. Ἐγὼ δὲν τὸν κατηγοροῦν, ἀλλὰ τὸν ὑποπτευόμεν.

«Ὅτε ἐπανεύρον τὸ ἐλλείπον ποσὸν ἐχάρην εὐθὺς ἀμέσως. Θὰ ἠδυνάμην ν' ἀποδείξω ὅτι ἀδίκως διέβαλλον τὸν φίλον μου ἂν σὰς παρουσίαζον τὸ ποσὸν ἐκεῖνο.

«Δυστυχῶς εἶχατε ἐξέλθει καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἐδυνήθη νὰ σὰς ἴδω καὶ οὕτως ἠναγκάσθη ν' ἀναβάλλω τὴν ἀπόδοσιν διὰ τὴν αὐρίον.

«Ἦτο δύσκολον δι' ἐμὲ τοῦτο, διότι θὰ μὲ κατηγορεῖτε ἐπὶ ἀπροσεξίᾳ. Ταμίας λησμονῶν πενήτηκα χιλιάδας φράγκων ἐντός σύρτου εἶνε ἔνοχος καὶ ἡ ἀμέλειά του ὑπερβαίνει τὰ ὅρια.

«Καὶ ὅμως εἶχα ἀποφασίσει νὰ ὑποστῶ τὴν κατὰ κρίσιν σας, τὴν ὁποῖαν ἤξιζα, ἀλλὰ μοῦ ἐπῆλθε κακὴ τις σκέψις.

«Ἐτόλμησα ποτὲ νὰ σκεφθῶ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γίνω συνεταῖρός σας καὶ γαμβρός. Καὶ ἦτο μόνον ὄνειρον τοῦτο, ἀλλὰ μοῦ εἶχατε ἐκδηλώσει τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε τὸ ὄνειρον τοῦτο δὲν μοῦ ἐφαίνετο ἀπραγματοποιήτον. Ἐν τούτοις δὲν εἶχα ποτὲ ὀμιλήσει περὶ αὐτοῦ εἰς ἄλλον τινά, καὶ τὴν χίμαιραν ταύτην μόνος τὴν ἐθώπευα καὶ εἰς οὐδένα ποτὲ ἀφῆκα νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὑπῆρχε σικὰ ἐλπίδος ἐν ἐμοί.

«Ἡγάπων ἐν σιωπῇ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ μὲ ἔρωτα ἀνευ συμφέροντος καὶ θὰ ἠυχόμην νὰ τὴν ἴδω πτωχὴν, ὅποτε θὰ μοὶ ἐπετρέπετο νὰ τῇ προσφέρω ἀφόβως τὴν χεῖρά μου.

«Καὶ τόσῳ μᾶλλον ὑπέφερα, καθ' ὅσον δὲν μὲ ἠγάπα, οὔτε ἠδύνατο νὰ μὲ ἀγαπήσῃ, ἀφοῦ ἦτο ἡ μνηστὴ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ τοῦ φίλου μου.

«Καὶ ὁ Ροβέρτος πληγείς ἐκ τῆς ἀρνήσεώς σας, ἀνεχώρησεν ὀρκιζόμενος ὅτι ἤθελε νὰ ἐκπατρισθῇ καὶ ὅτι οὐδέποτε ἤθελον τὸν ἐπανίδει. Τὸ ἐπιπροσθὲν μεταξὺ τῆς δεσποινίδος Δορζέρ καὶ ἐμοῦ ἐμπόδιον εἶχεν ἀφανισθῇ. Καὶ ἤδη ἐπίστευα ὅτι ἡμέραν τινὰ πιθανὸν νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα καὶ νὰ ἐννοήσῃ πόσον τὴν ἀγαπῶ.

«Τὴν ἐπαύριον ὅμως τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εὖρον τὸ ποσὸν εἰς τὸν σύρτην, ἔλαβον

παρὰ τοῦ Καρνοέλ ἐπιστολήν, δι' ἧς μοὶ ἀνήγγελλεν ὅτι μετὰ βραχεῖαν διαμονὴν εἰς Βρετάνην ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους, θὰ ἔμεινεν ἡμέρας τινὰς καὶ θὰ προσεπάθει νὰ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Μοὶ ἔγραψε ποῦ ἔμεινε καὶ ἐζήτησε νὰ μὲ ἴδῃ.

«Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀνέτρεψε τὰ σχέδιά μου ὅλα, ἐπειδὴ ἐνόουν ὅτι ὁ Καρνοέλ θὰ ἐδικαιολογεῖτο εὐκόλως, ἀμα ὡς ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ. Τότε μὲ κατέλαβεν ἡ ἀπελπίσις καὶ ἡ ζηλοτυπία μοὶ ἐνέβαλε τὴν κατάρτατον αὐτὴν ἰδέαν.

«Τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ σὰς φέρω δὲν ἤθελα νὰ τὸ φυλάξω καὶ ἔτρεμα νὰ σὰς τὸ ἀποδώσω ἐκ φόβου μὴ μὲ ἐπιπλήξετε. Δὲν τὸ ἐσυλλογίζεσθε πλέον καὶ ἡ ἀπώλεια πενήτηκα χιλιάδων φράγκων σὰς ἦτο ἀδιάφορος.

«Ἐσκέφθη ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ τῷ ἤρκει νὰ ζήσει εἰς τὸ ἐξωτερικόν καὶ νὰ πλουτίσῃ μάλιστα, καὶ ὅτι ἂν τὸ ἔστειλα πρὸς αὐτὸν χωρὶς νὰ γίνω γνωστός, θὰ ἐφαίνομην ὡς ἡ θεία Πρόνοια καὶ θὰ ἔσωζα ἀπὸ τῆς ἀθωότητος φίλον, τοῦ ὁποῖου ἡ φυγὴ μοὶ ἄφρινεν ἐλεύθερα τὰ σχέδια τῆς φιλοδοξίας μου.

«Ἐλεγον ταῦτα, ἀλλ' ἐψευδόμην ἐγὼ αὐτός, προσεπάθουν νὰ κρύψω ἀπ' ἐμαυτοῦ τὸ ταπεινὸν αἰσθημα, τὸ ὁποῖον μ' ἐκυριεύει. Καὶ ἔρχομαι σήμερον νὰ ἐξαγγίσω τὸ ἀμάρτημά μου ὁμολογῶν τὴν ἀλήθειαν. Κατὰ βάθος ἕνα εἶχα σκοπὸν: νὰ καταστρέψω τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ ἂν ἐπεχείρῃ ν' ἀναφανῇ.

«Ἐγνώριζα ὅτι τὸν ἀνεζήτησε ὁ κύριος Βορισῶφ καὶ ὅτι ἂν τὸν ἀνεκάλυπτε, θὰ εὕρισκεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ποσὸν, τὸ ὁποῖον ἔλειπεν ἐκ τοῦ χρηματοκιβωτίου, θὰ σὰς εἰδοποιεῖ ἔπειτα, καὶ ἡ δεσποινὶς Δορζέρ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ ἄνθρωπον ἀτιμασθέντα.

«Ἦτο μυστὸν τὸ σχέδιον, ἀνάνδρον, αἰσχρὸν καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅτι ἀπεκαλύφθη διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἀνεψιοῦ σας.

«Ἦδη γνωρίζετε τὰ πάντα. Ἐγὼ ἀγνοῶ τί ἐγένετο ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ καὶ εὐχομαι διακαῶς ἡ ἐξομολόγησίς μου νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως διὰ νὰ ἐμποδίσῃ σκληρὰν ἀδικίαν.

«Δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ὀρκισθῶ ἐπὶ τῆς τιμῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχω καὶ κανὲν συμφέρον νὰ ψευσθῶ, ἀφοῦ θὰ φύγω διὰ παντός καὶ διακηρύττω, ὅτι ὁ Ροβέρτος εἶνε ἀθῶος.

«Τὸ κιβωτίδιον τοῦ κυρίου Βορισῶφ ἐκλάπη ὑπὸ Ρώσων, προσωπικῶν ἐχθρῶν του, καὶ ὁ μόνος ἐκ τῆς οἰκίας, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐβόηθησεν εἶνε ὁ Γῶγος.

«Αὐτὸς τοὺς ἔδωκε τὸν τύπον τῆς κλειδῶς καὶ τὴν λέξιν διὰ νὰ ἀνοίξωσιν ἦτο δὲ κεκρυμμένος ἐν τῷ γραφείῳ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνήργουν, καὶ γνωρίζει ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ καὶ οἱ ἔνοχοι εἶνε ἀγνωστοὶ πρὸς ἀλλήλους.

«Ἄς τὸν ἐρωτήσωσι καὶ θὰ ὀμιλήσει.

«Περαίνω τὴν ἐξομολόγησίν μου καὶ σὰς ζητῶ ταπεινῶς οὐχὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, τὸ ὁποῖον δὲν ἀξίζω, ἀλλὰ νὰ μὲ λησμονήσετε.

«Χαίρετε σεῖς οἱ πληρώσαντές με εὐεργετημάτων. Χαίρετε σεῖς, τοὺς ὁποίους ἠγάπησα. Ἀναχωρῶ καὶ οὐδέποτε θ' ἀκούσετε πλέον περὶ ἐμοῦ.

«Εὐτυχεῖτε καὶ παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν δι' ἐμέ.»

Καὶ ἤρκεσαν ταῦτα.

Ὁ κύριος Δορζέρ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ροβέρτον καὶ ἠνοιξε τὴν ἀγκάλην του πρὸς τὴν θυγατέρα του.

Ὁ Μάξιμος ἔκλειεν, ὁ οὐδέποτε κλαύσας καὶ ἠτένιζε τὴν κόμησάν Γιάλτα.

Ὁ Γῶγος ἐπήδα ἐκ χαρᾶς, ὁ δὲ Γκαλοπαρδὲν καὶ ἐκεῖνος ἐμειδία.

Αἴφνης ἡ κόμησσα ὠχρίασε καὶ ἐκλονίσθη. Ὁ Μάξιμος ἔσπευσε νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ.

— Ἐτελείωσεν, ἐψιθύρισεν, ὁ ἀθλιος μὲ ἐδηλητηρίασεν.

Καὶ κατέπεσεν.

Ἐσπευσαν πάντες πρὸς αὐτήν, ἀλλ' αἱ φροντίδες των ὑπῆρξαν μάταιαι. Οἱ ὠραῖοι τῆς ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν διὰ παντός. Ἦτο νεκρά.

.....
Παρήλθε μὴν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς ταύτης.

Ἡ Ἀλίχη καὶ ὁ Ροβέρτος δὲν ἐνυμφεύθησαν ἔτι, πενθοῦντες τὴν εὐγενῆ γυναῖκα ἡ ὁποία τοὺς συνήνωσεν. Ὁ γάμος των ὠρίσθη κατὰ τὸν μῆνα Μάιον.

Ὁ θάνατος τῆς κομῆσσης δὲν ἐξεδικήθη, καὶ οὐδὲ θὰ τύχῃ ποτὲ ἐκδικήσεως, διότι ὁ Βιλλαγῶς ἐγένετο ἀφαντος τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἀπωλέσθησαν τὰ ἴχνη του.

Τὸ τέλος του θὰ εἶνε βεβαίως ὁμοιον τῶν λοιπῶν κακούργων, τῶν ὁποίων ἦτο ὁ ἀρχηγός, τῶν ληστῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι παρασκευάζουσι τὰ ἐγκλήματα τῶν ἐν τῷ σκότει, προστατευόμενοι ὑπ' αὐτοῦ διὰ νὰ κρυβῶσιν.

Καὶ δὲν κατάρθωσεν ὁ Μάξιμος νὰ τιμωρήσῃ τὸν αἰσχρὸν ἱατρὸν ὡς ἤξιζεν.

Τὸν κατεδίωξεν ἀμέσως, ἀλλ' ὁ ἀχρεῖος αὐτὸς εἶχε λάβει τὰ μέτρα του.

Βεβαιούσιν ὅτι τὸ δηλητήριον ἔχυσεν αὐτὸς οὗτος εἰς ποτήριον ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἔπιεν ἡ κόμησσα προκισθανθεῖσα δὲ τὸ τέλος τῆς ἐπρόφθασε νὰ γράψῃ τὴν διαθήκην της.

Δὲν ἐλησμόνησε τοὺς πιστῶς αὐτὴν ὑπηρετήσαντας, οὔτε τοὺς ἀγαπήσαντας αὐτήν.

Ἡ κυρία Πιριά, ὁ Γῶγος, ὁ Καρδίκης καὶ ἡ Ἰουστίνη ἀντημεψέθησαν γενναίως, γενικοῦ κληρονόμου ὄντος τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ.

Εἰς τὸν Μάξιμον δὲ ἀφῆκεν ἡ κόμησσα ἐν βραχιόλιον καὶ ἕνα δακτύλιον, πολυτιμότερα δι' αὐτὸν ἢ ἅπαντα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου.

Αὐτὰ μόνον τῷ ἀπέμειναν ἐκ τῆς γυναικός, τὴν ὁποῖαν μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ἴδῃ καὶ μετὰ πάθους ἠγάπησεν.

Ἡ κόμησσα διήλθε πρὸ αὐτοῦ ὡς μετέωρον, λάμψαν πρὸς στιγμὴν καὶ ἀφῆν εἰς τὸ στερέωμα ἐξαφανισθὲν τὰ φωτεινὰ του ἴχνη.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀποσβεσθέντος ἀστέρου οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ Μαξίμου, μὴ παρηγορηθέντος ἔτι καὶ σκοπεύοντος νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν περιοδείαν τοῦ κόσμου διὰ νὰ παρηγορηθῇ.

Σκέπτεται ν' ἀναχωρήσῃ εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον τῆς ἐξαδέλφου του.

Ἰσως συναντήσῃ που εἰς μακρυνὴν γῆν τὸν Ἰούλιον Βινιόρου ἐξαγνιζόμενον διὰ τῆς ἐργασίας.

Ὁ μετανοῶν ἔνοχος ἐκράτησε τὸν λόγον του. Ἐπεβίβασθη ἀπὸ τοῦ λιμένου τῆς Ἄβρης, ὀλίγον μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐπιστολῆς του.

Ὁ Ροβέρτος ἐδέχθη τὴν περιουσίαν τῆς κομῆσεως διὰ νὰ τὴν διανεῖμῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Τὸ μέγαρον τῆς λεωφόρου Φρεϊδλενδ πωλεῖται, καὶ διὰ τοῦ ἀντιτίμου θὰ κτισθῇ νοσοκομεῖον διὰ τοὺς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀκρωτηριαζομένους.

Ὁ ἀκρωτηριασθεὶς ἐργάτης θὰ εὐρίσκει ἄσυλον εἰς τὸν οἶκον τῆς γυναικὸς μὲ τὸ κομμένο χέρι.

Οἱ ὑπηρετῆται καὶ σύμμαχοι τῆς κομῆσεως ἔφυγον ὅλοι ἐκ Παρισίων. Ἡ Ἰουστίνη μετὰ τοῦ συζύγου της μετέβη εἰς Ἀλγέριον. Ὁ Καρδίκης κατέφυγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου διδὲι μαθήματα εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Γῶγος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν καὶ ἡ κυρία Πιριάκ διαμένει εἰς Βρέστην.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν ὅμως ἔμεινε. Τὸν προσέλαβεν ὁ κ. Δορξέρ ὡς ταμίαν του καὶ τὸ χρηματοκιβώτιόν του φυλάσσεται ἤδη καλῶς.

ΔΙΩΘΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΟΥΒΕΣΤΡ

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Ἱστορικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Β'

Μεσονύκτιον ἐσήμανε πρὸ πολλοῦ τὸ ὀρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου· ὁ οὐρανὸς ἦτο σκοτεινὸς καὶ ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὰ τενάγη. Τρεῖς ἄνδρες περιβεβλημένοι μανδύας καὶ τοὺς πῖλους ἔχοντες κεκλιμένους ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, συνητήθησαν ἔναντι τοῦ μεγάρου Καπέλου. Ἀντήλλαξαν σημεῖον καὶ σύνθημα καὶ ἀνεγνώρισαν ἀλλήλους.

— Τίποτε νέον; ἠρώτησεν ὁ εἰς τοὺς δύο ἄλλους.

— Τίποτε, Βέππο.

— Δὲν εἶδατε κανένα νὰ σταματήσῃ σιμὰ τοῦ μεγάρου;

— Κανένα.

— Καλά.

Οἱ τρεῖς κατάσκοποι ἤρξαντο νὰ περιπατῶσι διὰ βραδέων βημάτων κατὰ μῆκος τῆς κρηπίδος. Πρῶτος ἐβάδιζεν ὁ φαινόμενος ἀρχηγὸς αὐτῶν.

— Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μάθω, εἶπεν εἰς τῶν ὀπισθεν βαδίζόντων, διατί τὸ συμβούλιον ἐπιμένει τόσον νὰ μάθῃ τί συμβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καπέλου. Γέρων καὶ νεῆνις εἶναι ἀδύνατον νὰ συνωμοτοῦν ἐναντίον τῆς Δημοκρατίας.

Ὁ Βέππος ἐστράφη.

— Φραγκῆσκε; εἶπεν.

Ὁ κατάσκοπος ἐπλησίασεν.

— Θέλεις νὰ σοὶ δώτῳ μίαν συμβουλήν;

— Ποῖον;

— Νὰ βλέπῃς τὰ πάντα, ν' ἀκούῃς τὰ πάντα καὶ περὶ οὐδενὸς νὰ σκέπτησαι, διότι τοῦτο εἶναι κακὸν εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας. Ὁ προκατόχος σου εἶχεν ἐπίσης τὴν μανίαν νὰ θέλῃ νὰ μανθάνῃ τί ἔκαμε, καὶ τοῦτο δυσηρέστησε τὰ ἔντιμα μέλη τοῦ συμβουλίου.

Ὁ Βέππος ἀπεκαλύφθη.

— Καὶ τὸν ἔστειλαν διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴν περιέργειάν του.

— Εἰς τὸ δεσμοτῆριον; ἠρώτησεν ὁ Φραγκῆσκος περιφόβος.

— Ὅχι, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀδριατικὴν.

Ὁ κατάσκοπος ἀνεπήδησεν ὀπισθεν ἐκ τοῦ φόβου, ἐν ᾧ ὁ Βέππος ἐπανέλαβεν ἡσύχως τὸ βάδιμά του.

Ὅτε διήλθον τὸ μέγαρον ἐστράφη αὐθις.

— Τὰ πάντα εἶναι ἡσυχά, εἶπεν. Τὸ τέναγος εἶν' ἔρημον, καὶ ἡ ὥρα τῶν συνεντεύξεων παρήλαθε, διὰ τοῦτο εἰμποροῦμεν ν' ἀναχωρήσωμεν. Ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, παιδιὰ.

Καὶ οἱ τρεῖς ἀπεμακρύνθησαν.

Μία ὥρα ἐσήμανεν.

Τότε κρότος κωπῶν ἠκούσθη· γόνδολα διήλθε διὰ μέσου τῆς ὀμίχλης, πλησίασασα εἰς τὴν κρηπίδα τῆς Παναγίας, ἀνὴρ δέ τις ἐνδεδυμένος ὡς ἀπλοῦς λεμβούχος ἐξῆλθε ταύτης· ἦτο ὁ Ματθαῖος.

Μόλις ἀπέβη καὶ ἡ θύρα τοῦ μεγάρου ἠνεώχθη καὶ ἡ Λευκὴ ἐφάνη.

Οἱ δύο ἐράσται ἀνεγνώρισαν ταῦτοχροῦνος ἀλλήλους καὶ ἔδραμον εἰς συνάντησίν των. Ὁ Ματθαῖος ἐδράξατο τῆς χειρὸς τῆς νεάνιδος καὶ θλίβων ταύτην ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

— Σὲ βλέπω ἐπὶ τέλους, Λευκὴ, εἶπε διὰ τρυφεροτάτης φωνῆς.

— Σιώπα, ἐψιθύρισεν ἐκείνη, φοβοῦμαι!

— Τί φοβεῖσαι; τὰ πάντα ἤδη ὑπνώτουςι· τὰ ἐσπερινὰ ἄσματα ἔπαυσαν εἰς τὰ τενάγη, καὶ οἱ ἐξῶσται εἶν' ἔρημοι... Διατί τρέμεις τοιουτοτρόπως;

— Ἄν ἤρχετο κανεὶς...

— Τίς δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς τοιαύτην ὥραν;

Ἐπειδὴ δὲ ἡ νεῆνις παρετῆρει πάντοτε περὶξ αὐτῆς μετὰ φρίκης, οὗτος τὴν εἰλικυσεν ἐγγύτερον αὐτοῦ καὶ ἠσπάσθη τὰς χεῖράς της, ὡς ἐκράτει.

— Μὲ εὐσπλαγγνίσθης τέλος; ἐξηκολούθησε μεθ' αἰμύλης φωνῆς... μέχρι τοῦδε εἰς μάτην σοὶ ἐζήτησα συνέντευξιν τοιαύτην, καθ' ἣν ἡ καρδιά δύναται νὰ λαλήσῃ ἄνευ μαρτύρων... καὶ σήμερον βλέπομεθα ἐκ τοῦ πλησίον μόνοι!.. μὴ-

λις τολμῶ νὰ τὸ πιστεύσω! Ἐνίοτε ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἂν δὲν ὄνειρεύωμαι, ἂν ἐγὼ εἶμαι ὁ Ματθαῖος καὶ σὺ ἡ Λευκὴ! ὦ! Θεέ μου! ὅταν αἰσθάνωμαι ἑμαυτὸν ὅτι ἀγαπῶμαι τοιουτοτρόπως, δὲν ἀμφιβάλλω πλέον περὶ τοῦ μέλλοντος, δὲν φοβοῦμαι οὐδὲν πλέον. Μοὶ φαίνεται, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπ' ἐμοῦ.

— Οἴμοι! θὰ τὸ ἀποπειραθῶσιν, εἶπεν ἡ Λευκὴ.

Ὁ Ματθαῖος ἀνεσκήρτησεν.

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ἡ νεῆνις. Δι' αὐτὸ ἠθέλησα νὰ σὲ ἴδω, Ματθαῖε... αὐριον μὲ ὑπανδρεύουν.

— Θεέ μου! εἶν' ἀληθές; ἀνέκραξεν ὁ νεανίας.

— Χθὲς τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν χορόν, ὁ πατήρ μου μοὶ τὸ ἀνήγγειλεν. Αὐριον ἔρχεται ὁ Λορέντζος Βαρβαρίνης!

— Αὐριον... ὁ Λορέντζος Βαρβαρίνης!

— Θὰ ἔλθῃ ἐδῶ διὰ τὸν γάμον.

— Ἄ!... καὶ δὲν θὰ λάβω καιρὸν νὰ τὸν φονεύσω πρότερον!

— Τί λέγεις;

— Προτιμᾶς λοιπὸν νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπ' ἐμοῦ, Λευκὴ; ἀνέκραξεν ὁ νεανίας ἀπελπὶς. Πόθεν ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ὅποιος λαμβάνει τὴν χεῖρά σου χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν καρδίαν σου; Πῶς! αὐτὸς τὸν ὅποιον σὺ δὲν ἐξέλεξας, αὐτὸς τὸν ὅποιον σὺ δὲν ἀγαπᾶς ποσῶς, θὰ ἔρχεται, κρατῶν διαταγὴν τῶν Δέκα, νὰ σὲ ἀποσπάσῃ τῶν ἀγκαλιῶν μου!... Ἄ! θὰ τοῦ καρφώσω τὴν διαταγὴν ταύτην εἰς τὴν καρδίαν μὲ τὸ ἐγγχειρίδιόν μου.

— Καὶ θὰ χαθῆς χωρὶς νὰ μὲ σώσης, εἶπεν ἡ Λευκὴ μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς. Αἱ στιγμαὶ εἶναι πολύτιμοι... Ἄκουσόν με, Ματθαῖε, εἶσαι εὐγενής... Ὁ Ματθαῖος ἐποίησε κίνημά τι.

— Παρουσιάσθητι πρὸς τὸν πατέρα μου, εἶπέ του ὅ,τι ἐγὼ γνωρίζω, ὅτι ἤλθες ἐκ Φερράρας ὑπὸ ἔνδυμα ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, διότι τὸ ἔδαφος τῆς Δημοκρατίας ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς Κορσίνη. Τὸ ἔνδοξον τοῦτο ὄνομα εἶναι γνωστὸν εἰς τὸν πατέρα μου, ὅπως καὶ εἰς ὅλους. Ὅταν μάθῃ ὅτι ὀνομάζουσαι τοιουτοτρόπως θὰ σὲ ἀκούσῃ. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ προσπέσωμεν ἀμφοτέροι εἰς τοὺς πόδας του, θὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὸ ἔλεός του. Ἰσως συγκινηθῇ.

— Καὶ πρὸς τί! εἶπεν ὁ Ματθαῖος σείων τὴν κεφαλὴν, μήπως τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα δὲν ἀπεφάσισε περὶ τῆς τύχης σου! Τί θὰ δυνηθῇ ἐναντίον τῆς ὑπερτάτης ταύτης θελήσεως ἢ θέλησις τοῦ γέροντος; Αἱ εὐγενεῖς βενεταὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν Δημοκρατίαν καὶ ὄχι εἰς τὸν πατέρα των!

— Λοιπὸν θὰ παρακαλέσωμεν αὐτὸ τοῦτο τὸ συμβούλιον.

Ὁ νεανίας ἐμειδίασε πικρῶς.

— Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν ὅτι οἱ κυβερνῶντες δὲν ἔχουσι ποσῶς καρδίαν; εἶπεν. Τί θὰ κάμωσιν εἰς αὐτοὺς τὰ δάκρυά σου; Ἐσυνείθισαν νὰ βλέπωσι πολλὰ τοιαῦτα. Ὅχι, ὄχι, ὄχι ματαίως ἐλπίδας. Οἱ Δέκα

ὠμίλησαν, καὶ ὁ πατήρ σου θὰ θέσῃ τὴν χεῖρά σου ἐν τὸς ἐκείνης τοῦ Βαρβαρίνη ἀνυπερθέτως.

— Ἀλλὰ τότε, ποῖον ἄλλο μέσον σωτηρίας ὑπάρχει; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ περιφοβός.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ματθαίου ἐνεψυχώθησαν.

— Ὑπάρχει ἔν, εἶπεν . . . ἔν μόνον . . . ἀλλὰ διὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν δὲν πρέπει νὰ βασισθῶμεν εἰς οὐδενὸς τὴν ἐπιείκειαν. Εἴμεθα ἀκόμη κύριοι τῆς τύχης μας, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἐγκαταλείψωμεν ἀλλήλους.

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του,

— Λευκὴ! ἀνέκραξε, θέλεις νὰ ἐμπιστευθῆς σεαυτὴν εἰς ἐμέ;

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Ἐνταῦθα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ματθαῖος, εἶσαι δούλη τῶν Δέκα. Ἐγὼ σοὶ προσφέρω τὴν ἐλευθερίαν σου, τὴν ἐλευθερίαν ὁμοῦ μὲ τὸν ἄπειρον ἔρωτά μου . . . ὁμοῦ μὲ τὸν κόσμον ὅστις ἀνοίγεται ὀλόκληρος ἐνώπιόν μας! . . . Λευκὴ . . . ἡ γόνδολα εἶν' ἐκεῖ κάτω . . . Ἄς φύγωμεν μαζί.

Ἡ νεανὶς ὑπεχώρησεν.

— Νὰ φύγω μαζί σου! εἶπεν.

— Εἶναι τὸ μόνον μέσον πρὸς ἀσφάλειαν τῆς εὐτυχίας μας.

— Καὶ τῆς αἰσχύνης μου, Ματθαῖε.

— Μήπως δὲν θὰ ἦσαι ἡ γυνὴ τῆς καρδίας μου; . . . Εἰς ἱερὸς θὰ καθαγιάσῃ τὸν γάμον μας.

— Καὶ ὁ πατήρ μου! . . . καὶ ὁ πατήρ μου, τὸν ὅποιον θὰ καταλίπω ἐνταῦθα μόνον καὶ ἠτιμασμένον . . . ὦ! οὐδέποτε . . .

Ὁ Ματθαῖος ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἐθεώρησε ταύτην μετὰ ζοφεροῦ ἀπελπισμοῦ.

— Τότε, εἶπε, τί θέλεις νὰ κάμωμεν; . . . Θὰ ὑπανδρευθῆς τὸν Λορέντζον Βαρβαρίνην;

— Θ' ἀποθάνω, ἀπήντησεν ἐκείνη ἔκφρων.

Ἐκεῖνος ἐμειδίασε πικρῶς.

— Προτιμᾶς λοιπὸν τὸν θάνατον παρὰ τὴν μετ' ἐμοῦ ἐξορίαν; ἐξηκολούθησεν. Καὶ ἐν τούτοις, Λευκὴ, εἶπες ὅτι μετ' ἐγὼς, ὅτι ἐγὼ ἤμην τὸ πᾶν διὰ σέ.

— Καὶ εἶπον ἀλήθειαν, ἐψιθύρισεν αὐτὴ κλαίουσα.

— Μὴ τὸ ἐπαναλαμβάνης, ἀνέκραξεν ὁ Ματθαῖος, ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ! μὴ τὸ ἐπαναλάβῃς! Μὲ ἀγαπᾶς! καὶ μέλλεις νὰ ὑπανδρευθῆς ἄλλον! Σοὶ προτείνω τὴν ἀπαλλαγὴν σου καὶ προβάλλεις τὴν πατρικὴν ὑπερηφάνειαν! . . . Ἄ! μὴ μοὶ λέγῃς ὅτι μετ' ἀγαπᾶς, δεσποινίς! Εἶπε ὅτι μετ' ἔκτειρες πρὸς στιγμὴν καὶ ὅτι ἀμφοτέροι ἐξελάθομεν τὴν συμπάθειαν ταύτην δι' ἔρωτα.

— Ματθαῖε! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ.

Ἄλλ' ἐκεῖνος παραδεδομένος ὀλόκληρος εἰς τὸν ἀπελπισμὸν του δὲν ἤκουε πλέον ταύτης.

— Ἄφρων, ἐξηκολούθησε πλῆττων τὸ στήθος του, διότι ἐπίστευσα ὅτι εἰς τὴν

πρώτῃ ἀπειλῇ, ἣν θὰ τῇ ἔκαμον διὰ τὴν ἀποσπάσασιν ἐμοῦ, ἡ Λευκὴ Καπέλου θὰ ἐρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας μου κράζουσα: Λάβε με! ὡς ἐὰν δὲν ἦτο πολὺ ἤδη διὰ τὴν Λευκὴν Καπέλου, τὴν ὠραίαν Βενετὴν, νὰ ρίψῃ τὰ βλέμματά της μέχρις ἐμοῦ.

Αἱ λέξεις αὗται προὔφερθησαν μετὰ τοσαύτης ζοφερᾶς πικρίας, ὥστε ἡ νεανὶς συνεκινήθη μᾶλλον ἢ ὠργίσθη. Διὰ δακρυβρέκτων ὀφθαλμῶν θεωροῦσα τὸν Ματθαῖον καὶ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας:

— Οἶμοι! δὲν σ' ἐννοῶ πλέον, εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκειᾶς καὶ τεθλιμμένης. Διὰ τὴν εὐγενῆ Βενετὴν θὰ ἠρρυθρία διὰ τὸν ἐκ Φερράρης εὐγενῆ;

Αἱ λέξεις αὗται ἀντὶ νὰ καθησυχάσασιν τὸν Ματθαῖον ἐφάνησαν ὅτι ἀνεζωπύρησαν πληγὴν τινὰ τῆς καρδίας του.

— Πράγματι, ἀπεκρίθη, τὸν ἐκ Φερράρης εὐγενῆ ἀγαπᾶτε ἐν τῷ Ματθαίῳ.

— Τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ματθαῖος ἐπαρουσιάσθη πρὸς με, ἠγνόουν τοὺς τίτλους του, καὶ τὸν ἠγάπησα, ἀπεκρίθη ἡ νεανὶς μετ' εὐγενοῦς ἀπλότητος.

Ὁ νεανίας συνεκινήθη.

— Λοιπὸν! εἶπε δραττόμενος αὐθις τῶν χειρῶν τῆς Λευκῆς, ἀποκριθῆτέ μοι, εἰλικρινέστατα: Τί θὰ ἐπραγτες ἂν ὁ Ματθαῖος δὲν ἦτο ποσὸς ὡς σὺ εὐγενῆς; ἂν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ μόνον, ἀλλ' ἀγαπῶν τόσο ὅσον νὰ δύναται καὶ τὸν κόσμον ὀλόκληρον νὰ κινήσῃ; . . . τί θὰ ἔλεγες ἂν ἤρχετο, ὡς ἐγὼ, νὰ σοὶ ζητήσῃ μ' ἐνωμένῃς χεῖρας, νὰ τὸν ἀγαπήσῃς; . . .

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἡ Λευκὴ ἐρίφθη ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ.

— Ἄ! εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ματθαῖος δακρύων, εὐχαριστῶ, καὶ συγχώρησόν με διότι σέ ὑπωπτεύθην. Εἶμαι παράφρων, ἀλλὰ σέ ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν.

— Μὴ ἀμφιβάλῃς οὐδέποτε περὶ ἐμοῦ, Ματθαῖε, εἶπεν ἡ νεανὶς, ἀλλ' ἀφῆσόν με! Ἐἶμαι μονογενὲς τέκνον του, ὅταν δὲ μάθῃ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀποφάσεώς του ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ μου ἢ ὁ θάνατός μου, θὰ συγκινήθῃ, ἐλπίζω τοῦλάχιστον. . . Ἄν δὲν εἴμπορῇ νὰ διαθέσῃ τὴν χεῖρά μου, ἔ! τότε, τίς εἰξεύρει; Ἴσως ἐπιτρέψῃ νὰ καταλίπω τὴν Βενετίαν, καὶ νὰ γίνω ἀλλοχουὸς σύζυγός σου.

— Καὶ ἂν δὲν εἰσακούσῃ τὴν παράκλησίν σου;

— Τότε . . . ὁ Θεὸς θὰ μ' ἐμπνεύσῃ. Μὴ μ' ἐρωτᾶς τίποτε. Καὶ ἐγὼ ἀγνοῶ τί θὰ πράξω. Ἐν μόνον σοὶ λέγω, Ματθαῖε, ὅτι σέ ἀγαπῶ.

Ὁ Ματθαῖος τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Καὶ πότε θὰ σέ ἐπανίδῃ; ἠρώτησε ταύτην.

— Ἐδῶ, αὔριον, τὴν ἰδίαν ὥραν.

— Καὶ ἂν δὲν δυνηθῆς νὰ ἔλθῃς!

— Ἡ τροφός μου Ἰουλίττα μοὶ εἶναι ἀφοσιωμένη. Θὰ μάθῃς τὰ πάντα παρ' αὐτῆς. Ἀλλὰ, χαῖρε, τρέμω μὴ παρετήρησαν τὴν ἀπουσίαν μου. Χαῖρε.

Ἐπαύθησαν ἀλλήλους ἐπὶ μακρὸν.

Ἐν τούτοις ἡ Λευκὴ κατάρθρωσε ν' ἀποσπασθῇ τῶν ἀγκάλων τοῦ Ματθαίου καὶ ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρον, ὅτε κρότος βημάτων ἤκούσθη. Οἱ δύο ἐρασταὶ κατέφυγον εἰς τὴν κοίλωμα ἀπέναντι τοῦ μεγάρου.

Μετ' οὐ πολὺ ἀνὴρ τις ἐφάνη, βαδίζων μετὰ προφυλάξεως ἢ τοῦ Μαρτέλης ἐρχόμενος εἰς τὴν συνέντευξίν του. Ἐπί τινι χρόνῳ ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τοῦ μεγάρου Καπέλου, εὐρὼν δὲ τὴν θύραν, ἣν ἡ Λευκὴ εἶχε καταλίπη ἡμιηνεφγμένην πεπεισμένος ὅτι χάριν αὐτοῦ εἶχε τοῦτο γείνη, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ.

Μόλις ὁ κρότος τῶν βημάτων ἔπαυσε καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ ἐξῆλθον τοῦ καταφυγίου των.

Ἐπαύθησαν ἀλλήλους ἀπαξ ἔτι καὶ ἡ Λευκὴ ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλὰ μόλις ἤγγισε ταύτην καὶ ὑπεχώρησε περίτρομος.

— Κλεισμένη! εἶπεν.

— Εἶναι δυνατόν; ἀνέκραξεν ὁ Ματθαῖος.

— Κύτταζε.

— Κατάρρα! εἶν' ἀληθές! Ἄνεκαλύφθημεν.

Ἡ Λευκὴ ἔφερε τὰς δύο χεῖράς της εἰς τὴν κεφαλὴν της παράφορος.

— Ἄνεκαλύφθημεν! . . . ἀλλὰ τότε ἐχάθην! εἶπεν. Ματθαῖε! σῶσόν με! . . .

— Δὲν πρέπει πλέον νὰ διστάσῃς, εἶπεν ὁ νεανίας. Ἡ γόνδολά μου εἶναι πλησίον . . . ἄς φύγωμεν!

— Νὰ φύγωμεν! ἐπανέλαβεν ἡ Λευκὴ ἔκφρων.

— Ἄν μείνωμεν, ἐχάθην ἀμφοτέροι . . . Ἐλθέ . . .

— Ὡ! ὄχι, ὄχι, εἶπεν ἐκείνη. Θέλω νὰ μείνω . . .

— Τότε μένω μαζί σου. Θὰ μὲ φονεύσουν πλησίον σου.

Ἡ Λευκὴ ἔρρηξε κραυγὴν.

— Ἄς φύγωμεν, Ματθαῖε, ἄς φύγωμεν, εἶπεν.

Καὶ τὸν παρέσυρε πρὸς τὸ τέναχος. Εἶτα στᾶσα αἰφνης ἐστράφη πρὸς τὸ μέγαρον.

— Ὡ! πάτερ μου! πάτερ μου! ἀνέκραξεν ὀλολύζουσα, τί σέ ἀναμένει κατὰ τὴν ἐξέγερσίν σου!

— Ἄς σπεύσωμεν, ἄς σπεύσωμεν, Λευκὴ!

Ἐπαύθη συνέχεια.

* * Β.

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ Ἄ. Καλλιθεωκᾶ ὑφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς.

Εἰς τόμος εἰς σχῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραχμῶν 8.

Πωλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καὶ ἐν τῷ κατά τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀριθ. 9 γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρ. 8,50 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.